ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΓΩΝΑ

στα ΕΛ.ΠΕ.

Υπερασπιζόμαστε τα δικαιώματά μας
Στηριζόμαστε στις δικές μας δυνάμεις

12 Οκτώβρη 2026

Συνάδελφοι, συναδέλφισσες,

Οι 2 εργάτες που σκοτώθηκαν απ' την έκρηξη στο διυλιστήριο της Motor Oil στους Αγίους Θεοδώρους είναι συνάδελφοί μας που θυσίασε η εργοδοσία στον βωμό του δικού της κέρδους. Σ' αυτόν τον βωμό η ουσιαστική ασφάλεια αφήνεται στην τύχη. Σ' αυτόν τον βωμό αυξάνεται μόνιμα η πίεση να γίνουν όλα πιο γρήγορα και με το λιγότερο προσωπικό και κόστος. Σ' αυτόν τον βωμό η αξία της δικής μας ζωής «δεν συγκρίνεται» με τα «κέρδη που χάνονται» κάθε μέρα, κάθε ώρα, κάθε λεπτό που οι μονάδες είναι εκτός λειτουργίας και «πρέπει να τελειώνουμε» με τις εργασίες συντήρησης.

Οι εργαζόμενοι είμαστε που πληρώνουμε τις συνέπειες αυτής της κατεύθυνσης. Με την αδιάκοπη πίεση σε όλα τα επίπεδα, και σε κανονική λειτουργία και σε shutdown. Με τα ατελείωτα ωράρια. Με τη στοχοποίησή μας. Με τους μισθούς που πετσοκόβει η ακρίβεια. Με τη μόνιμη επιβάρυνση της υγείας μας. Ακόμα και με τη ζωή μας, όπως συμβαίνει πλέον σε κάθε είδους δουλειά: απ' τη μπισκοτοβιομηχανία Βιολάντα με τις 5 νεκρές εργάτριες στις αρχές του χρόνου, μέχρι το συνεργείο βαρέων οχημάτων στον Ασπρόπυργο με τους 2 νεκρούς και τον 1 πολυτραυματία το καλοκαίρι, μέχρι το διυλιστήριο της Motor Oil τώρα, και βέβαια τα καθημερινά περιστατικά σε εργοστάσια, εργοτάξια, οικοδομές, δρόμους κ.α.

Οι εργαζόμενοι είμαστε και οι μόνοι που μπορούμε να υπερασπιστούμε το δικαίωμά μας να γυρίζουμε σώοι απ' τη δουλειά. Για τους εργοδότες, έχει γίνει κανονικότητα η διάλυση της ζωής μας, μαζί με τα δικαιώματά μας. Με κάθε κυβέρνηση στο πλευρό τους, να ψηφίζει νόμους που «απελευθερώνουν την εργασία» νομιμοποιώντας κάθε εργοδοτική αυθαιρεσία και απαιτώντας την πλήρη υποταγή μας στα δικά τους συμφέροντα. Και ταυτόχρονα, που ποινικοποιούν τη συλλογική αντίσταση, τον ελεύθερο συνδικαλισμό, την απεργία, βάζοντας βαθιά το χέρι του κράτους στα δικά μας συνδικαλιστικά όργανα, να ορίζει τι «επιτρέπεται» και τι είναι «παράνομο» όταν υπερασπιζόμαστε μαζί τα δικαιώματά μας.

Τίποτα το «κανονικό» δεν υπάρχει όταν σκοτώνονται εργάτες από έκρηξη σε διυλιστήριο. Καμία «άγνοια κινδύνου» δεν μπορεί να επικαλεστεί η εργοδοσία όταν έχει αγνοήσει μια σειρά συμβάντων που προηγήθηκαν. Όταν έχουν πυκνώσει τα περιστατικά στις εγκαταστάσεις, και ειδικά τα πολύ σοβαρά. Μόλις το 2024 είχε γίνει τεράστια έκρηξη, από τύχη χωρίς νεκρούς αλλά με ανθρώπους να παλεύουν για μήνες με τραυματισμούς, ενώ και το 2020 είχε γίνει σοβαρή έκρηξη που οδήγησε τελικά σε θανάτους. Η προσπάθεια να χρεωθούν την ευθύνη απλοί εργαζόμενοι αποκαλύπτει ότι, όπως πάντα, η βασική προτεραιότητα της εργοδοσίας είναι να διαχειρίζεται τυπικά την ασφάλεια, να μετατοπίζει τις δικές της ευθύνες προς τα κάτω και προς τα έξω, ώστε να μένει στο απυρόβλητο. Και βέβαια οι εργασίες να συνεχιστούν «κανονικά». Ποιος όμως είχε συμφέρον να γίνουν τα πράγματα έτσι όπως έγιναν; Ποιος αποφάσισε τους όρους κάτω απ' τους οποίους δουλεύουν όλοι, εργολαβικοί και μόνιμοι, στις εγκαταστάσεις; Ποιος κερδίζει απ' τη συμπίεση των εργαζομένων και ποιος την πληρώνει όταν αυτή οδηγεί σε συμβάντα;

Οι εργαζόμενοι είμαστε οι μόνοι που μπορούμε να φωνάξουμε ότι οι ζωές μας μετράνε. Γι' αυτό **<u>απεργούμε την Τετάρτη 14 Οκτώβρη</u>**, απαιτώντας την πλήρη αποζημίωση των οικογενειών των θυμάτων και δουλειά με ουσιαστική ασφάλεια για όλους τους εργαζόμενους σε κάθε χώρο δουλειάς. Γνωρίζοντας ότι δεν πρόκειται για ζήτημα που «λύνεται» με μια απεργία, αλλά απαιτεί να χτίσουμε τους αγώνες μας απέναντι στην εγκληματική αντεργατική πολιτική κράτους κι εργοδοσίας.